

Sygn. akt VI Ka 179/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał

SO Klara Łukaszewska

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2014 r.

sprawy **I. D.**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 20 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 1282/12

zmienia zaskarżony wyrok wobec I. D. w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia zarzucanego mu czynu, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIKa 179/14

UZASADNIENIE

I. D. oskarżony został o to, że będąc prezesem spółki z o.o. (...) z siedzibą (...)-(...) J. ul. (...) i będąc na podstawie prawa uprawnionym i zobowiązanym do prowadzenia spraw gospodarczych tej spółki, prowadził w okresie od 27.07.2010r. do dnia 17.09.2010 r. w lokalu „ PHU (...): (...)-(...) B., ul. (...), gry na urządzeniu komputerowym typu „(...)” z wykorzystaniem sieci internetowej wbrew przepisom Ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 20 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt IIK 1282/12:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 1 § 2 k.k.s. postępowanie w sprawie umarzył,

II. na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżyciel publiczny Urząd Celny w L., który zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk), polegający na:

- niesłusznym przyjęciu, że zgromadzony materiał dowodowy nie wykazał, aby na zajętych do sprawy automacie (terminalu) były urządzone gry hazardowe, podczas gdy prawidłowa analiza całości zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk), polegający na:

- niesłusznym przyjęciu, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił przypisać oskarżonemu winy za zarzucany akt oskarżenia czyn, gdyż wg uznania sądu oskarżony I. D. nie prowadził gier hazardowych a tylko umożliwił prowadzenie takich gier na terminalu internetowym, podczas gdy prawidłowa analiza całości zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

- obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 kpk), tj. art. 107 § kks, przez uznanie, iż zarzucany czyn nie może być skutecznie przypisany oskarżonemu I. D., który wg uznania sądu nie prowadził gier hazardowych a tylko umożliwił prowadzenie takich gier na terminalu internetowym, podczas gdy prawidłowa analiza całości zebranego materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Stawiając powyższe zarzuty oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna chociaż przyznać należy, że podniesione w niej zarzuty są częściowo zasadne bowiem Sąd Rejonowy popadł w swoich ustaleniach faktycznych w takie sprzeczności, które dyskredytują zaskarżony wyrok w całości. Z jednej strony Sąd I instancji stwierdza, że oskarżony I. D. nie „prowadził gier hazardowych ale tylko umożliwił prowadzenie takich gier na terminalu internetowym” z czego wnioskować należy, że gier na tym terminalu także nie urządzał a z drugiej strony ten sam Sąd zdanie dalej stwierdza, że „postępowanie dowodowe nie wykazało też ile osób korzystało z gier, jaką korzyść majątkową uzyskała firma (...)” dlatego też Sąd ten uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy i postępowanie umorzył. Z takim stanowiskiem Sądu I instancji zgodzić się nie można bowiem jeśli za prawdziwe i trafne przyjąć pierwsze z przytoczonych zdań to zachowanie oskarżonego nie wyczerpywałoby znamion przestępstwa z art. 107 § 1 kks i winien zapasć wyrok uniewinniający.

Druga istotna sprzeczność w rozważaniach Sądu Rejonowego dotyczy obowiązującego stanu prawnego. Sąd ten stwierdza, że przepis art. 29a ust. 1 ustawy o grach hazardowych zakazujący urządzania gier hazardowych przez sieć internet wszedł w życie z dniem 14.07.2011 roku a więc w okresie objętym aktem oskarżenia urządzanie takich gier przez sieć internet nie było zakazane prawem. Stwierdzając powyższe Sąd Rejonowy nie uniewinnił oskarżonego lecz umorzył postępowanie z przyczyn wskazanych wyżej tak jakby oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu przestępstwa co jest oczywistym absurdem.

Sąd Okręgowy stwierdza co następuje:

Materiał dowodowy zebrany w sprawie bez żadnych wątpliwości pozwala na przyjęcie, że firma (...) Sp. z o. o. z siedzibą w J. wstawiła na teren PHU (...) H. K. w B. w okresie od 27.07.2010 roku do 17.09.2010 roku terminal internetowy pozwalający urządzać i prowadzić gry losowe o których mowa w ustawie o grach hazardowych z dnia 19.11.2009 roku przy czym urządzanie i prowadzenie tych gier było możliwe przez sieć internet. Podstawową więc rzeczą było rozważenie czy nawet gdyby przyjąć, że oskarżony urządzał lub prowadził gry hazardowe (a takich ustaleń Sąd odwoławczy nie czyni gdyż wymagałoby to przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego) to czy było to zabronione prawem i czy w zarzucanym okresie zachowanie oskarżonego wyczerpywałoby ustawowe znamiona przestępstwa z art. 107 kks.

Sąd odwoławczy stwierdza, że apelujący przywołując treść normy zawartej w art. 2 pkt 5 ustawy o grach hazardowych nie ma racji, iż oskarżony zachowaniem zarzucanym mu naruszył normy ustawy o grach hazardowych. Oczywistym

jest, że gdyby czytać normę określoną art. 2 pkt 5 w/w ustawy w oderwaniu od pozostałych norm ustawy to stanowisko skarżącego byłoby słuszne. Tak jednak nie jest. Ustawa o grach hazardowych stanowi jedną całość obejmującą m. in. określone zakazy i nakazy dotyczące urządzania gier w niej określonych. Nie można więc, co jest oczywiste czytać poszczególnych zawartych w niej norm w oderwaniu od innych norm z niej wynikających. Ustawodawca nowelą z dnia 26.05.2011 roku wprowadził artykułem 29a zakaz urządzania gier hazardowych przez sieć internet (ust. 1) i zakaz uczestniczenia w grach hazardowych urządzanych przez sieć internet (ust. 2). W ust. 3 art. 29a stwierdził też, że zakazy z ust. 1 i 2 nie dotyczą urządzania zakładów wzajemnych przez sieć internet na podstawie udzielonego zezwolenia. Zakazy te zaczęły obowiązywać z dniem 14 lipca 2011 roku. Skoro przywołaną nowelą zakazy wskazane wyżej zaczęły obowiązywać od dnia 14 lipca 2011 roku to nasuwa się jeden oczywisty wniosek, że urządzanie, prowadzenie i uczestniczenie w grach przez sieć internet do dnia wejścia w życie wskazanej normy z art. 29a ustawy o grach hazardowych nie było zakazane a więc co za tym idzie nie mogło wypełniać znamion art. 107 § 1 kks. (...), którego dotyczył zarzut aktu oskarżenia, umożliwił prowadzenie gier wyłącznie przez sieć internet a skoro tak to zaskarżony wyrok należało zmienić (art. 437 § 2 kpk) i uniewinnić oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

AP